

Vibeholdelse, men ikke desto mindre har man humaniseret Straffene og faaet en hel Del af disse Straffe bort, og jeg tror ikke, at Samfundet har lidt ved, at disse raar og brutale Straffe ere bortfaldne, og jeg tror heller ikke, at Samfundet vil lide, ved at Rottningstraffen bortfalder ved denne Lov, eller at Straffebestemmelserne yderligere for mildes. Naar der, som det ærede nævnte Medlem anførte, er genstridige Individuer, Folt, som det er vansteligst at have med at gøre, maa man huske paa, at den Genstridighed, den Raahed, som kan findes hos saadanne Personer, kan have sin Aarsag i den Behandling, disse Folt ere undergivne. Vi have mange Eksempler paa, at fattige ere blevne behandlede meget henynsløst paa Fattiggaarde og Tvangsarbejdsanstalter her i Landet. Fattigdom er jo i og for sig en Ulykke, og naar de fattige faa paa saadanne Anstalter yderligere blive uretfærdig behandlede, er det meget let forklarligt, at der kan komme en Genstridighed i deres Sind, der kan virke paa den Maade, som den ærede 3dje Landsstingsmand for 3dje Kredts anførte; men den Vej, man skal gaa til at raade Bod derpaa, er ikke at indføre yderligere brutal Behandling, thi den vil kun gøre ondt værre, men derimod at sørge for, at de fattige faa en human Behandling paa de Anstalter, hvor de indlægges; da vil Genstridigheden nok falde bort, og vi behøve ikke den Slags Midler, som det ærede Medlem saa stærkt anbefalede.

§ 44 indeholder ogsaa et Fremstridt, idet Lægehjælp og Jordemoderhjælp ikke mere skal betragtes som Fattighjælp, men jeg beklager, at man paa dette Omraade er gaaet til en halv Forholdsregel og ikke har taget Stridret fuldt ud, idet man ikke vil betragte Medicin og Indlæggelse paa Sygehus som Iffattighjælp. Virkningen af denne Paragraf vil nemlig være, at de fattige, som maa ty til det offentlige i Sygdomstilfælde, miste alligevel deres borgerlige Rettigheder, naar de ikke kunne betale deres Medicin, medens de have fri Læge- og Jordemoderhjælp; Medicinen skulle de betale og Indlæggelse paa Sygehus skulle de betale selv, i ethvert Tilfælde med Tabet af deres politiske Rettigheder. De ville indse, at den Virkning, som jeg ønskede, at saadanne Lovparagraffer skulle have, nemlig at disse Folt som paa Grund af Sygdom tiltrengte offentlig Hjælp, ogsaa skulle kunne faa den fuldt ud, ikke naas ved disse Paragraffer, saaledes at de kunne beholde deres politiske Rettigheder; dem miste de alligevel, fordi det kun er en halv Forholdsregel, som er taget, og

ikke et Skridt, som er taget fuldt ud. Derfor vilde jeg gerne anbefale, at man tog dette Skridt fuldt ud, saa at de syge vilde kunne faa Lægehjælp og Medicin og Pleje paa Sygehusene, naar det er nødvendigt, uden at det betragtes som Fattighjælp.

I Lovforslagets § 51 indeholdes Bestemmelser om fattiges Hjemsendelse. Ogsaa disse Bestemmelser kunde jeg ønske mildnede, saaledes at Hjemsendelse ikke skulde finde Sted i et saa stort Omfang. Jeg indrømmer selvfølgelig, at der er Formildelser i Paragraffen, men jeg vilde ønske dem med større Rækkevidde. Navnlig maa jeg med Hensyn til Paragraffens 2det Stykke sige, at i den Form, som den foreligger, synes jeg ikke, at Bestemmelsen er heldig. Man maa jo erindre, at det ikke er ubelukkende Personer, som have været straffede for Løsgængeri og Betleri, som der her er Tale om, men det er enligstillede Personer i Almindelighed. Saa snart saadan en enligstillet Person kommer til at trænge til det offentlige Hjælp, blot en ubetydelig Smule, kan man straks sende ham hjem til Kommunen, selv om han er nok saa langt fjernet deraf, og selv om han har været nok saa længe borte deraf. Jeg vil tilføje, at ogsaa Udlandinge, hvad enten det er enkeltstillede Personer eller Familieforsørgere, det kommer ud paa et, skulle, fordi de faa en Smule Hjælp et Steds, straks sendes ud af Landet. Det forekommer mig at være for vidtgaende Forholdsregler. Det forekommer mig, at der med Hensyn til saadanne Personer maa være en Grænse for den Hjælp, de faa, saafremt den skal have den Virkning, at den paagældende skal hjemsendes. Der har i det andet Ting været talt om en Maaned som Grænse; jeg vil sige, at det er en meget passende Grænse. Hvis man kunde naa at indføre denne Grænse i Loven, at disse Personer, medmindre de ere straffede for Løsgængeri og Betleri, ikke kunne hjemsendes uden at have faaet en Understøttelse, som mindst skal have været en Maaned, vilde det være heldigt. Naar de kunne hjemsendes for den første Understøttelse, som de muligvis komme til at trænge til, synes jeg, det er i høj Grad inhumant.

Saa skal jeg endvidere omtale en Bestemmelse, som jeg mener burde indføres i Loven, og som ikke findes deri for Øjeblikket. Lovforslagets § 65 omhandler den Maade, hvorpaa en værnepligtigs Familie skal forføres i Krigstilfælde. Jeg ser ikke rettere, end at lignende Bestemmelser bør være gældende ogsaa i Fredstilfælde; det er jo dog Staten, som lægger Bælg paa en Familieforsørgers Arbejdskraft i den Tid, han er indkaldt til at afstjene sin Værnepligt. Naar